

Fiona Barton

Periodista i escriptora

El seu nom encara no apareix a la Wikipedia i ja és a les llibreries de 30 països. Amb la seva primera novel·la, 'La vídua', la periodista anglesa Fiona Barton ha encertat la fórmula: un 'domestic noir' protagonitzat per una mestressa de casa amb un secret

FRANCESC MELCION

“Els periodistes no han de tenir la pell gruixuda”

◆◆◆◆◆ Laura Serra

El seu èxit la precedeix. Fiona Barton va publicar *La vídua* al gener a Anglaterra i al febrer als Estats Units, i ara passa per Barcelona en una escala de la gira europea, com si fos Springsteen. “Però amb menys rock’n’roll”, reconeix. Després de tota una vida dedicada al periodisme (*Daily Mail*, *Daily Telegraph*), el seu debut literari ha sigut un tro: seguint l’exitosa estela del gènere *domestic noir* (*Perduda*, *La noia del tren*), ja s’han venut els drets de *La vídua* a 30 països i Barton s’ha compromès a escriure dos llibres més –el pròxim l’ha d’entregar a finals de juliol–. Tindran un personatge en comú, una periodista. Aquí la Kate Waters es troba amb el cas de la desaparició d’una nena i busca entrevistar la dona del possible culpable, *La vídua*, la protagonista del llibre.

¿La vídua té a veure amb casos que havia cobert per al diari, com el de Madeleine McCann?

Cada personatge és una amalgama de gent i coses que he vist i sentit.

Sempre havia tingut al cap la història d’un matrimoni amb secrets, però necessitava un crim que fos imperdonable, amb el qual la Jean [la vídua] no pogués posar-se excuses, i el segrest d’una nena és aquest crim. És un fet que ens fa sentir vulnerables a tots. Del cas Madeleine el que he fet servir és com em vaig sentir com a periodista cobrint-lo. Quan la Kate [la periodista] entra a casa de la mare que ha perdut la filla, sent empatia i alhora comença a escriure la crònica dins el seu cap.

Describeu com s’aproxima la periodista a la seva presa, però alhora com hi teixeix certa intimitat.

Quan t’envien a cobrir una història, et fas un pla sobre com persuadir la gent perquè vulguin parlar amb tu a porta freda. Perquè posar el peu a la porta, el clixé del periodista, no funciona. Es diu que els periodistes han de tenir la pell gruixuda, i jo crec exactament el contrari. Hem de tenir la pell prima perquè hem de ser capaços d’empatitzar, d’escoltar

“LA MAJORIA DE NOTÍCIES SÓN SOBRE GENT NORMAL INVOLUCRADA EN FETS EXTRAORDINARIS”

amb atenció; no vull dir seure a plorar amb la víctima, però sí comprendre com se sent, perquè, si no, no pots explicar cap història.

Escriu que el periodista busca en les seves notícies la sensació d’“ens podria haver passat a nosaltres”. El llibre també.

Sí, volia escriure una història que et podria passar a tu o al veí del costat. Com a periodista, tens sovint aquesta sensació, perquè la majoria de notícies són sobre gent normal involucrada en esdeveniments extraordinaris, bons i dolents. Aquesta ha sigut la meua vida laboral. Crec que el periodisme és *domestic noir*.

La vídua és una jove perruquera obsessionada per tenir fills i dominada pel seu marit. D’on surt?

He vist dones obsessionades fins al punt de la malaltia i dones que encara tenen aquesta mentalitat antiquada de com ha de ser una mestressa de casa. Però hi ha lectors que la veuen frustrada perquè és com

una esclava i d’altres que creuen que és molt manipuladora... El lector ha de decidir què en pensa.

En canvi el Glen, l’home que fa els “disbarats” a l’ordinador i que és el sospitós del cas, només té la paraula un capítol.

Deliberadament he girat el focus, perquè ja hi ha massa atenció sobre l’acusat. Volia saber què pensa, què sent, què sap i què no sap, o què podria haver sabut i què va decidir no saber, la resta de gent.

La Jean opta per crear un món de ficció i no mirar el de veritat.

L’alternativa és massa espantosa. Si deixa de ser la petita mestressa de casa que cuida el seu home i admet el que en sospita, ho perdrà tot, la seva vida sencera haurà sigut una mentida. Entenc que algú creï aquesta ficció interna, no ho aprovo, però ho puc entendre. La ment és molt poderosa. Una alternativa és: no miro. L’altra: dir que ell ho va fer i que tot implosioni. Quan el seu home mor, pensa que tot haurà acabat i podrà començar de zero. Però la vida no és així.

¿Totes les famílies amaguen un secret?

Fa 34 anys que estic casada, conec el meu marit des que en tenia 17 i mai diria que ho sé tot d’ell. La condició humana implica quedar-nos coses per a nosaltres, potser coses que pensem o potser grans secrets. No pots conèixer ningú completament. Som gent diferent en funció del lloc on som. Potser saber què passa portes endins d’un matrimoni podria sorprendre molta gent.

Va començar a treballar de periodista el 1979. Des del 2008 es dedica a entrenar periodistes com a voluntària en llocs com Sri Lanka i Birmània. I és molt crítica amb la premsa groga.

Estic molt orgullosa de ser periodista, però em sap greu que hi hagi tanta negativitat entre alguns. A Anglaterra s’ha creuat una línia. L’acció d’alguns periodistes que fan coses estúpides i malament fa que s’estereotipi tots els periodistes. I n’hi ha molts de bons, que fan una feina important. Sé com és d’important la premsa lliure; potser a l’Oest ho hem oblidat. S’està massa pendent del suport, d’emetre 24 hores al dia els 7 dies, i massa poc del contingut.

Primer llibre, èxit mundial. Com ho porta?

No ho sé! Tinc 59 anys. Que una cosa així et passi a aquesta edat és un repte però sobretot és aclaparador. Estar en aquest cantó de l’entrevista és interessant, divertit, cansat i un aprenentatge, perquè ja estic redactant-la mentalment mentre parlem!◆◆